

Publicerad 2006-12-23 12:08 av Siera

Och jag tror aldrig jag riktigt insåg att det var Farväl du sa.

Det är kallt ute och i bristen på dina armar sitter jag inomhus

Det är kallt ute och jag sitter på ett
café omgiven av folk som
kallar sig mina vänner fast jag
undrar nog om Känner mig lika bra som
du alltid gjorde utan alla onödiga förklaringar.

Och dem påstår att
jag är för långt borta
för avlägsen, för ointresserad, för
att någon ska kunna nå mig.

Men jag vet att Du hade klarat det även
om det är en torsdag i december
klockan 13.47 och den totala bristen
på snö är nästan lika sorglig

som vår brist på kroppskontakt.

Och i backgrunden byggs en kulliss upp
av Stilla natt och ljus över gatorna och
jag känner hur stressen inte riktigt har
hunnit slå sina klor i alla omkring,
inte riktigt har hunnit få alla att
inse att tiden är påväg att glida dem ur

händer täckta av tumvantar.

Och det hade nog inte jag heller
insett och kanske var det därför mina
tankar var påväg mot Mars i jakt på dig
fast jag visste att du flyttade därifrån
för flera veckor sedan men det
kunde ju varit så att du ändrat dig och

att du vill ha mig tillbaka trots allt.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Siera med Poeter.se id #6290 innehar upphovsrätten